

TĚSNĚ PŘED SVÍTÁNÍM

I.

Neprojdou trávou, jež přerostla milence. Nasadila klásky jak bajonety a míří a já padám, chci její hru hrát.

Chvilí potrvá, než zhrouť se mé roky. Než se stanu prázdným, plnoletý.

Další projdou. Projde pán těžkých bot. Statkář obdělávající hektary hnusu, k němuž na grunt, jestli žena se přivdá, pak asi Křivda, ta děvka, kdo jiný.

II.

Do plného vyvanutí chybí mi kousek. Však tušení, že do srpku měsíce švihl brousek a větří, jen proto, že válka, v níž dosluhuji, je stále válkou, opravdickou řeží,

raději ani krok.

Bývají dvě možnosti zoufalého hráče opřeného obouruč o zeď kasina: buď vykýchá ataku nočních můr, nebo se do minuty zastřelí.

A je tolik rosy ze štkavého pláče, že prosím slunce, aby už vyšlo.